

สรุปการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสรุปการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียน กับวิธีสอนตามคู่มือครู

5.2 สมมติฐานในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครู

5.3 การดำเนินการวิจัย

5.3.1 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนนางัววิทยาสรรค์ อำเภอเขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 61 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) พิจารณาจากการจัดชั้นเรียนที่มีลักษณะเฉพาะและผลการเรียนวิชาสามัญในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในระดับที่ใกล้เคียงกัน จากนั้นจับสลากเพื่อเลือกกลุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 31 คน และกลุ่มควบคุมคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 30 คน

5.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

5.3.2.1 แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 20 แผนการสอน

5.3.2.2 แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามหนังสือคู่มือครู ในหนังสือ Let's Use English เล่มที่ 1 ซึ่งใช้สอนกลุ่มควบคุม

5.3.2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยยึดจุดประสงค์เชิงหน้าที่ทางภาษา จำนวน 75 ข้อ และ 5 กิจกรรม ข้อสอบแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นข้อสอบข้อเขียน ประกอบด้วย ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน ทักษะละ 25 ข้อ รวม 75 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นข้อสอบปากเปล่า เพื่อวัดทักษะการพูด จำนวน 5 กิจกรรม

โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบขึ้นเองแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญและกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วนำไปทดสอบหาประสิทธิภาพ เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น

5.3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

5.3.3.1 ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

5.3.3.2 ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เป็นเวลา 5 สัปดาห์ โดยสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 20 แผนการสอนซึ่งใช้วิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมเหมือนกัน แต่กลุ่มทดลองเน้นการจัดการชั้นเรียน กลุ่มควบคุมใช้แผนการสอนตามคู่มือครู โดยผู้วิจัยดำเนินการสอนเองทั้ง 2 กลุ่ม

5.3.3.3 ทดสอบหลังเรียน (post-test) เมื่อสิ้นสุดการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน ซึ่งวิธีตรวจให้คะแนนสำหรับการทดสอบปากเปล่า ใช้บันทึกคะแนนในระหว่างการทดสอบเป็นรายบุคคลโดยยึดเกณฑ์ของความถูกต้องในการใช้ภาษา ความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสาร ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความสามารถในการสื่อสารให้ผู้สอนเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด ส่วนการตรวจข้อสอบข้อเขียน ยึดเกณฑ์ที่ว่า ถ้านักเรียนตอบถูก จะได้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือเว้นไว้ไม่ตอบได้ 0 คะแนน และทั้งสองตอนมีคะแนนรวม 100 คะแนน

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังการทดลองผู้วิจัยได้นำคะแนนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ตลอดจนคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้จากการสอบกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบค่า t (t-test) ซึ่งมีการทดสอบความแตกต่างดังนี้

5.4.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

5.4.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลการสอบหลังเรียน (post-test) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

5.4.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนผลการสอบหลังเรียน (post-test) และคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ของกลุ่มควบคุม

5.4.4 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนผลการสอบหลังเรียน (post-test) และคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ของกลุ่มทดลอง

5.4.5 การทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

5.5 สรุปผลการวิจัย

5.5.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการสอบก่อนเรียน ไม่แตกต่างกันทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งแสดงว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษใกล้เคียงกันในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

5.5.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลการสอบหลังเรียน (post-test) หลังการทดลองของทั้งสองกลุ่ม พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการสอบหลังเรียน ไม่แตกต่างกันในทุกทักษะ ซึ่งหมายความว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนกับนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามคู่มือครู ซึ่งไม่เน้นการจัดการชั้นเรียนมีความสามารถทางการเรียนไม่แตกต่างกันทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

5.5.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนผลการสอบหลังเรียน (post-test) และคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ภายในกลุ่ม ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนดังกล่าวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า หากจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้

5.5.4 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ทั้งสองกลุ่มในทักษะการฟัง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในทักษะอื่น ไม่มีความแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบรวมทั้ง 4 ทักษะ พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวไม่มีความแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งไม่เน้นการจัดการชั้นเรียน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยที่ตั้งไว้

5.5.5 การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนและการสอนตามคู่มือครู ไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนทั้ง 4 ทักษะ แสดงว่า ไม่ว่าจะใช้วิธีสอนวิธีใดก็ตามหากผู้สอนมีแผนการสอนและเตรียมอุปกรณ์รวมทั้งสื่อการสอนต่าง ๆ ให้พร้อมและเหมาะสมกับบทเรียน ย่อมจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างไปจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญได้

5.6 อภิปรายผลการวิจัย

จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นการจัดการชั้นเรียนกับวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผู้วิจัยขออภิปรายผลดังต่อไปนี้

5.6.1 การที่คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะการฟังของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมเพียงทักษะเดียวนั้น อาจเป็นเพราะ ทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานในการสื่อสาร ซึ่งครูใช้บ่อยที่สุด โดยเฉพาะในห้องกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการด้านวินัยในชั้นเรียน โดยใช้ในการออกคำสั่ง อธิบายกิจกรรม และสนทนากับผู้เรียนเพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้สนใจและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม ตลอดจนใช้สนทนาเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมค่อนข้างมาก ส่วนกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยใช้ภาษาในห้องเรียนเฉพาะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ในการอธิบายคำสั่ง อธิบายคำศัพท์หรือรูปภาพ หรือถามตอบในประเด็นที่เกี่ยวกับบทเรียน และในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับทักษะการฟัง กลุ่มทดลองได้ร่วมกิจกรรมโดยใช้สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้มากกว่ากลุ่มควบคุม ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเรียนเรื่องการโทรศัพท์นัดหมายกันทำกิจกรรมนอกโรงเรียน กลุ่มทดลองมีโอกาสนำโทรศัพท์จำลอง ซึ่งผู้วิจัยนำมาใช้ประกอบการสอน และผู้วิจัยยังได้จัดมุมโทรศัพท์ไว้ในห้องอย่างเป็นสัดส่วน ซึ่งสร้างความสนใจนักเรียนมากกว่าในกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้จัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้ในการจัด

กิจกรรมฟังเพลงที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน กลุ่มทดลองมีโอกาสร่วมกิจกรรมอย่างมีสมาธิมากกว่า เนื่องจากการจัดห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้สามารถดึงดูดความสนใจผู้เรียนได้ดีกว่า ด้วยเหตุที่กล่าวมานี้จึงทำให้กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะการฟังสูงกว่ากลุ่มควบคุม

5.6.2 การที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันนั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนมีเวลาอยู่ในห้องที่มีการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้น้อยมาก เนื่องจากผู้วิจัยต้องการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน จึงเปิดห้องให้นักเรียนใช้เฉพาะเมื่อมีการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีเพียงวันละ 1 คาบ (50 นาที) เท่านั้น เมื่อนักเรียนมีเวลาจำกัดจึงทำให้ได้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมในห้องไม่เต็มที่ จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2526) ที่พบว่าสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คือ สภาพของห้องเรียนที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนและไม่ดึงดูดใจผู้เรียนจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

5.6.2.8 จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ข้อสังเกตบางประการดังต่อไปนี้

1) เมื่อทำกิจกรรมกลุ่มในการเรียนการสอน นักเรียนกลุ่มทดลองค่อนข้างมีความเป็นระเบียบมากกว่ากลุ่มควบคุม โดยสังเกตได้จากการให้ความสนใจขณะที่ครูอธิบายคำสั่ง ความกระตือรือร้นในการทำความเข้าใจวิธีการทำงาน ตลอดจนการซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ ก่อนลงมือทำกิจกรรม เมื่อมีปัญหาในการทำกิจกรรมนักเรียนกลุ่มทดลองจะยกมือถาม ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่ค่อยกระตือรือร้น จนทำให้มีปัญหาในการทำกิจกรรมหลายครั้ง เนื่องจากไม่ค่อยเข้าใจคำสั่ง เมื่อมีปัญหานักเรียนจะหยุดชะงักการทำงานและไม่ถามครู จนบางครั้งไม่สามารถทำงานให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด

2) ห้องเรียนที่มีการจัดการชั้นเรียน จะเป็นห้องเรียนที่มีชีวิตชีวาน่าสนใจ สังเกตได้จากการที่นักเรียนระดับชั้นอื่น มักจะขอใช้ห้องในยามว่างเสมอ ซึ่งผู้วิจัยอนุญาตให้ใช้เฉพาะเวลาที่ผู้วิจัยว่างและนั่งอยู่ในห้องด้วย นอกจากนี้นักเรียนแล้ว ครูผู้สอนรายวิชาอื่น รวมทั้งผู้บริหารโรงเรียนได้นำเรื่องการจัดการชั้นเรียนเข้าเป็นประเด็นสนทนาในที่ประชุมด้วย โดยมีนโยบายว่า จะจัดชั้นเรียนให้มีบรรยากาศเช่นเดียวกับห้องที่ผู้วิจัยได้จัดขึ้นให้ได้ทุกห้อง ให้ประยุกต์ใช้กับทุกรายวิชา

3) แม้ว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันหลังการทดลอง แต่พฤติกรรมในการเรียนค่อนข้างแตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มทดลองจะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันกับเพื่อนในชั้นเรียนและมีการตอบโต้ต่อการเรียนการสอน มากกว่า ส่วนกลุ่มควบคุม ค่อนข้างจะไม่รวมกลุ่มกันมากนัก และไม่ค่อยร่วมมือในการเรียนกันเท่าที่ควร

5.7 ข้อเสนอแนะ

5.7.1 ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

5.7.1.1 การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการกระทำอยู่แล้ว หากมีการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ไปใช้เสริมในชั้นเรียน ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมให้มากที่สุด เพราะจะทำให้นักเรียนเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้สอนและมีความรู้สึกเป็นเจ้าของกิจกรรมที่ทำขึ้น ผู้เรียนจะให้ความร่วมมือดีขึ้น

5.7.1.2 การวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียน เป็นเรื่องที่ครูควรกระทำมากเช่นเกี่ยวกับการเตรียมการสอน เนื่องจากเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ถ้าครูผู้สอนไม่รู้ปัญหาที่แท้จริงของนักเรียน ก็จะทำให้ไม่รู้สาเหตุของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน จนอาจทำให้ครูเข้าใจนักเรียนผิดพลาดไปได้ ซึ่งแทนที่จะแก้ไขปัญหาดังตรงจุด อาจทำให้ยิ่งเพิ่มปัญหา และการวิเคราะห์ปัญหาควรตั้งอยู่บนเหตุผลและความยุติธรรม ไม่ด่วนสรุป และวิเคราะห์อย่างรอบด้าน นอกจากนี้ ครูควรหาโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมงานก่อนที่จะสรุปพฤติกรรมนักเรียนและตัดสินใจแก้ปัญหา

5.7.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.7.2.1 ควรวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาใดวิชาหนึ่งของนักเรียนที่ใช้เวลาทั้งหมดในการเรียนอยู่ในห้องเรียนที่จัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ โดยอาจใช้เวลาในการศึกษาตลอดภาคเรียน

5.7.2.2 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการจัดการด้านวินัยในชั้นเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับต่าง ๆ